

CSÓRI SÁNDOR

Kifelé a nyárból



*Ebből a nyárból se marad más,
csak a tegnap esti barbár kicsapongás
emléke: a dombot szétrugó mozdulat.*

*Már viszi is a korai vonat
a hantokat s a fényes romokat
a tájról: hajad szétilált rakományát,
csípődöt, széna-ágyadat;*

*a birkacsapások sár-göröngyeit,
a fűben kinnfelejtett könyveinket,
tolláskodó énem sötét árnyékait
a fák alól. A szombatokat, vasárnapokat.*

*Viszi, viszi a virágok nevét
az űrbe, föl a vakvilágba,
vagy még azon is túlabb-túlra,
hol csak most húl ki egy-egy bolygó
és még se bűn, se csoda nem virágzik.*

*Nyitva az ősz országhatára, tárva, nyitva.
A hegyek tetején búcsúpohár.
Megállok egy fa mögött s nézem,
mintha a sárga erdő felé te rohannál.*

Diófáidra nehéz hó esik



Évának, egy év múlva

*Tudtam, hogy ami elveszíthet,
ott ólalkodik körülötted;
habzik a szája, mint beteg kutyáké
s a szeme sárga, mint a violáké.*

*Hangyát is láttam sokat gyászban
Esztergom fölött a házban,
s tudtam, hogy ők már megéreztek:
jön föl a földből a sötétség.*

*Tudtam? Nem tudtam? Olyan mindegy!
Szedtem neked a földiszedret,
hordtam a teraszra a napfényt:
lábad elé a tüzes repkényt;*

*szókat, miket még nem hallottál
szeretők közti sugdosásnál,
s törtem a diót: rám gondolj csak,
ne adj időt a végső rossznak:*

*ne adj időt az elmúlásnak,
minden gödörbe belerángat,
s nekem, kinek egyetlen lettél,
fájdalom-arannyal fizetnél.*

*Tudtam? Nem tudtam? Holtan élsz már,
befont belülről a folyondár,
diófáidra nehéz hó esik,
velük gyászollak ma is reggelig. –*



Ha hallom őket



*Nem kértem semmit, mégis kaptam
nagy szemeket a Földtől és erős
szívet is sok-sok jégveréstől.
Összeráncolt homlokkal jegyezgettem:
hány csontos angyal ökle
döngette mellemet és hajszolt koponyámat.*

*Ma már fakó emlékem minden háború,
minden angyalököl és minden vércsepp.
A hajnali siralomvölgy helyén is
árnyas lakótelep. A falakon gyíkok,
a pincékben vörös macskák futkorásznak.
Ha hallom őket, mindig hátranézek.*

Szirmok, emberek



*Egy kő az udvaron. Egy fa az udvaron.
Cementdúc, vasrács, rajta rózsza.
Ennyit hagyott az irgalom,
hogyan talpraálljak újra.*

*Elindulok. Hátha a kapun túl az élet
diadalmasan túllép önmagán:
muskátlikat tép le egy borzas kertben
s bedobálja meghajszolóim ablakán:
„Íme, itt vagyunk, szirmok, emberek,
alvadtvér-ország dúlt polgárai!
a rongyesomók közül kiléptünk
s magunkat készülünk megváltani.*

*Nincs más tudásunk, csak az életünk.
Ér annyit ez, mint egy lovasroham.
Lánchidak, várkapolák remegnek velünk
s maga a nyár, ahogy a hegytetőn végigrohan.”*

Fagyos húsvét



*Micsoda tavasz: megfagytak a méhek!
Elhulltak, mint a doni katonák.
Krisztus föltámadt, de szent sebei
körül csomókban áll ma is a zúzmara.*

*Kékül a test és reszket, mint az állat.
Tán érzi már: föltámadni se könnyű.
A Nap a Szamos jege alatt hánykolódik –
Hova nézzen a szem, ha nincs mi megvakítsa?*

Ó, az a kis, kopasz költőcske



*Ó, az a kis, kopasz költőcske,
akár a rövidlátó légy,
folyton a számba röppent
s úgy szállt le minden
kézfejre, kockacukorra,
míntha múzsák találták volna föl mind a kettőt.*

*Jobban szerettem volna néha, ha harap,
ha inge alól baltát ránt elő,
vagy a Mátyás-templom ajtaját
félvállal betaszítja
s addig imádkozik térdelve hideg kövén,
míg meg nem kékül lankadó szája.*